

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 264.

Trettende Sæssion.

62de Møde.

Onsdagen den 18de December Kl. 1.

(Fortsat.)

Tscherning (fortsat): Ved disse Summer kan enhver Besparelse forhindres, naar den anvise Minister i det Dieblit, hvor der ikke mere er Fare for, at han ikke skal faae Nol, naar han er overbevist om, at han har Overskud, griber til at benytte dette Overskud til Anskaffelse af eensartede Gjenstande. Det kan ogsaa føre til, hvad vi have seet med Hensyn til store Foretagender, som strakte sig ud over flere Aar, at man ved at lade det ene Aar gribe ind i det andet har været sig aldeles ubevidst, hvad der i det Hele taget har været forbrugt, og man er ikke kommen til at kjende det, førend ved Afslutningen af det hele Arbejde, hvor det saa jævnlig stillede sig frem med langt større Summer, end selve de anvise Minister under Arbejdets Udvikling nogensinde havde gjort sig Forestilling om. Vi have ved slige Leiligheder seet Minister blive ligesaa overraskede over de Udgifter, de kom til at gjøre Krav paa, som vi ere blevne det. Dette vilde vi lidt efter lidt forhindre, naar vi fastholde, at den foreløbige Afslutning skal finde Sted den 31te Marts, og derved vilde vi tillige mere og mere komme til at udvikle, hvad denne foreløbige Afslutning har at betyde. Jeg troer, at jo simplere vi nu handle, jo mere ligefrem vi gaae tilværks og indbrømme Gjenbevillingen til Regjeringen, hvorved vi anerkjende den væsentlige Tjeneste ved det Skridt, der er gjort, desto sikkrere naae vi det Maal, vi attraae; jo mere

vi derimod holde os til at understøtte, som det forekommer mig, fremmedartede Betragtninger, der ikke have med den virkelige Regjering men med Forvaltningen at bestille, desto mindre Magt give vi Regjeringen ligeoverfor Forvaltningen. Man skal vel lægge Mærke til, at enhver Regjering, foruden al sin Dygtighed og Kraft, behøver Styrke for at overvinde den Modstand, som ligger i en lang indsleben Forvaltning, og mange Gange kan man sige, at jo mere en Forvaltning har været indarbejdet i et Spor, med desto større Dygtighed følger den Sporet, og desto vanskeligere er det at drive den ud deraf og over paa et andet; jo mere man maa ønske, at Forvaltningen kommer i et andet Spor, desto mindre maa den bevilgende Myndighed blande sig ind i de Forhold, som kunne ligge mellem Regjeringen og Forvaltningen, og som Intet har med selve Bevillingsvæsenet at gjøre, og det er Tilfældet med hele Anvisningsvæsenet.

C. B. Nimestad: Det var Hovedpunktet i det, der blev fremsført af den sidste ærede Taler, hvoraf Meget, som det synes mig, var Sagen temmelig uvedkommende, at vi skulde sætte os paa selve Rigsdagens og selve Bevillingsmyndighedens Standpunkt og lade være, som han troede var gjort af Minoriteten, at sætte sig paa Andres Standpunkt, saasom Statens Creditorers — jeg erindrer ikke, at der blev fremsført Andre. Det vi allsaa efter den ærede Rigsdagsmands eget Driste have at undersøge, er, hvorledes vi skulle handle, staaende paa Bevillingsmyndighedens, Regjeringens, Rigsdagens, Folkethingets Standpunkt,